

Een goed gedicht herken je vrijwel altijd in eerste, maar uiterlijk in tweede instantie. Meestal kost het wat meer tijd en inspanning om te kunnen formuleren waarom een gedicht goed is en uiteraard lopen de meningen over de gronden voor die beoordeling behoorlijk uiteen.

Vaak vormen die gronden voor mij een combinatie van herkenning en verwondering. In dit gedicht levert het 'verhaal' beide op: in eerste lezing zitten twee oude mensen op een bank in (of aan de rand van) een bos in de mist met de blik op oneindig en de aandacht bij voorheen. In tweede of derde lezing komt daar een vorm van dreiging bij: 'de mist hangt laag / en grijpt ons bij de nek' en de 'zij' kijkt de 'ik' doordringend aan, als een vorm van aanraken. Er wordt niet gesproken. Deze 'zij' is dood of de 'ik' stelt zich dat voor ogen. Ook valt op dat in de eerste vier strofen alle zinnen worden afgesloten met een punt, terwijl in de laatste strofe op de plek waar je die verwacht, namelijk na 'grijze haar' die punt juist ostentatief ontbreekt. Dit plaatst het 'samen vallen we uit de tijd en uit de taal', wat trouwens een prachtige slotregel is, in een nog meer onbestemd verband.

Ook in de gebruikte taal ervaar ik beide genoemde elementen: de klankherhaling van i, ui, ij en aa zorgt voor een muzikale gewaarwording tijdens het lezen, alsof een ijle melodie door de beelden heen zucht. De taalgewaarwording draagt er aan bij dat ook na de laatste punt het raadsel niet opgelost wordt, daarmee de lezer met zachte hand uitnodigend tot herlezen. Dat maakt het gedicht sterk."

(Peter Vermaat, Jurycommentaar Rob De Vos Prijs Meander)